

Arrest

nr. 149 735 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. PEETERS loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 september 2014 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 10 oktober 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 december 2014.

1.3. Op 28 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u op 6 juni 1979 geboren in het vluchtelingenkamp Wavel te Baalbek, Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw ouders zijn gevlucht uit Lubia, Palestina in 1948 en vestigden zich in Baalbek. Uw ouders werden geregistreerd bij UNWRA. Ook u was geregistreerd en genoot steun van UNWRA. Na uw huwelijk met J.(...) H.(...) S.(...) in 1998 ging u buiten het kamp wonen, meer bepaald in de wijk Beit el Jamal, te Baalbek. De ouders van uw echtgenoot hadden er een huis gekocht. Uw echtgenoot werkte als leerkracht bij UNWRA in de Tabaraya school. U heeft uw middelbaar onderwijs afgerond en in de zomer van 2007 verhuisden u en uw gezin voor een drietal maanden naar Syrië, naar het el Yarmouk kamp in Damascus omdat u een opleiding tot kapster volgde aan een internationaal technische instituut. U heeft een tijdje als kapster gewerkt, maar in 2008, na het overlijden van uw broer, stopte u hiermee.

U verliet Libanon omwille van de verslechterde veiligheidssituatie in de wijk. Naar aanleiding van de oorlog in Syrië ontstonden er gevechten in de grensregio, met name in Kusair, Ersal en Brital. Er werden willekeurig raketten afgevuurd richting Baalbek. U vreesde voor de veiligheid van uw kinderen. U vond eveneens dat u als Palestijnse en soennitische moslim gediscrimineerd werd door de sjiitische meerderheid in uw wijk. Zo moest u zich bijvoorbeeld aan de strikte kledingvoorschriften tijdens de periode van ashura houden. Het feit dat men in die periode geen vlees mag eten, de televisie niet te luid mag staan en de was niet buiten te drogen mag hangen, beschouwde u eveneens als een vorm van discriminatie.

Op 28 augustus 2014 kwamen u en uw kinderen terug van een bezoek aan uw schoonfamilie. Jullie hoorden een schot. Een jongen, K.(...) S.(...) T.(...), was neergeschoten. De familie van de jongen had reeds lange tijd problemen met de Hezbollah.

U heeft Libanon verlaten in september 2014. U vloog samen met uw kinderen op legale wijze, namelijk met uw 'Palestijns paspoort', naar Egypte. De volgende ochtend reisde u met een boot naar Italië. De reis duurde acht à tien dagen. De boot was overladen en dreigde te zinken. Een Zweeds schip kwam ter hulp en jullie werden vervolgens aan de Italiaanse marine uitgeleverd. U werd naar een ziekenhuis in Palermo gebracht en de volgende dag reisde u naar Milaan. Een smokkelaar bracht u vervolgens naar België waar u op 18 september 2014 aankwam en zich diezelfde dag vluchteling verklaarde.

Op 12 oktober 2014 was uw echtgenoot op bezoek bij uw ouders. De veiligheidsdiensten waren op zoek naar de burens van uw ouders. Ze klopten aan de deur van het huis van uw ouders en uw echtgenoot deed open. De veiligheidsdiensten vroegen uw echtgenoot wie hij was en namen hem zonder reden mee. Uw echtgenoot werd gedurende twee dagen in detentie gehouden. Hij werd er ondervraagd maar u wist niet over wat. Uw man werd vertegenwoordigd door een advocaat van UNWRA en werd weer vrijgelaten. Hij heeft na dit incident geen problemen meer gehad met de veiligheidsdiensten. De buurman van uw ouders werd wel gearresteerd. Blijkbaar was de familie van de man actief bij de gevechten tussen Hezbollah en de soennieten en was hij daardoor gekend bij de veiligheidsdiensten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een UNWRA registratiekaart neer, een identiteitskaart van u en uw kinderen, drie medische attesten in verband met de psychologische toestand van uw kinderen (uw echtgenoot zou hen angstaanjagende beelden uit Libanon hebben doorgestuurd) en een aantal foto's om de algemene situatie in Baalbek te illustreren.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek

uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt het mandaatgebied te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om onderstaande redenen.

Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient men een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging te koesteren. U gevraagd waarom u Libanon verlaten hebt, verwijst u naar de algemene situatie in uw wijk te Baalbek. U verklaarde dat sinds de oorlog in 2006 de situatie in uw wijk verslechterde. Drie jaar geleden, omwille van een spill over van het Syrische conflict, ging de situatie in Libanon er nog meer op achteruit en dit voornamelijk in de grensregio (CGVS p.10, p.11). Naast het opschrikken omwille van inslaande raketten en de vrees voor de veiligheid van uw kinderen, maakte u echter geen gewag van een persoonlijke vervolging (CGVS p.11). Omwille van praktische overwegingen heeft u niet voor september 2014 het land verlaten (CGVS p.11). De doorslaggevende reden om dan toch in september 2014 te vertrekken, lag in de bedreigingen van IS (Islamitische Staat) om Baalbek binnen te vallen, zo verklaart u (CGVS p.16). Het loutere verwijzen naar een algemene toestand zonder meer vermag evenwel niet een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde te staven.

Wat betreft het incident dat u aanhaalde in hoofde van uw man dient het volgende te worden opgemerkt. Zo stelt u dat uw man zonder aanwijsbare reden meegenomen werd. Na twee dagen werd hij weer vrijgelaten en sindsdien heeft hij geen problemen meer gehad met de veiligheidsdiensten (CGVS p.6, p.7). Uw man zou ondervraagd zijn, maar u wist niet over wat. U gevraagd waarom uw man werd meegenomen, geeft u aan dat hiervoor geen reden was, u wijt dit aan het feit dat uw man Palestijn en soenniet is. Dit is echter uw eigen conclusie daar u zelf stelt dat uw man u gezegd had dat hij u dit niet kon vertellen (CGVS p.7). Verder dient er opgemerkt dat uw man na interventie van een advocaat van UNWRA na twee dagen weer vrijgekomen is. U heeft echter geen enkel begin van bewijs om deze gebeurtenis te staven. Zo heeft uw man geen documenten in verband met de detentie, noch in verband met het tussenkomen van de advocaat van UNWRA (CGVS p.14, p.15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de veiligheidsdiensten het op de buurman van uw ouders gemunt hadden. Hoe dan ook, mocht dit incident effectief hebben plaatsgevonden, dan kan hieruit geen persoonsgerichte en gegronde vrees worden afgeleid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit een éénmalig incident betreft, uw echtgenoot had geen verdere 'ontmoetingen' meer met deze diensten, en heeft hierna zijn gewone leven weer opgepakt, hij woont nog steeds in jullie huis in Baalbek en werkt nog steeds als leerkracht voor UNRWA (CGVS p.7, p.14).

Wat betreft de discriminatie waarvan u het slachtoffer was, dient er aangestipt dat deze niet van die aard is dat deze als vervolging kan bestempeld worden. U verwees naar ongemakken gelinkt aan specifieke gebruiken van de sjiieten, waardoor u bijvoorbeeld uw was niet buiten kon laten drogen of naar de slager kon gaan in de periode van 'ashura'. Dat dit niet ressorteert onder de noemer van vervolging hoeft geen betoog. Bovendien lichtte u toe dat deze ongemakken altijd bestaan hebben en dit vanaf het moment dat u in de wijk ging wonen, dit wil zeggen sinds 1998. Moest de discriminatie en het ongemak dermate ernstig geweest zijn, mag er verwacht worden dat u het daar geen twintig jaar had vol gehouden (CGVS p.14). De vestiging van Hezbollah in de straat bracht eveneens de nodige ongemakken met zich mee. Ook in dit geval kan er echter gesteld worden dat u reeds twintig jaar tegenover deze vestiging woonde en in die twintig jaar nooit een persoonlijk probleem gehad heeft met het personeel van de vestiging. Ook uw echtgenoot heeft nooit een 'echt' probleem met hen ondervonden. Verder dan conversaties over het verplaatsten van voertuigen ging het contact niet (CGVS p.13, p.14).

Op basis van voorgaande blijkt dat er in uw hoofde geen sprake is van een ernstige vrees voor vervolging.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De vluchtelingenkaarten en UNWRA registratiekaart ondersteunen uw verklaringen dat u UNWRA geregistreerd bent en hebben enkel betrekking op uw identiteit. Wat betreft de medische documenten van uw kinderen dient er opgemerkt dat ook deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen daar ze niet in staat zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde aannemelijk te maken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds

bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Bovendien blijkt dat u reeds sinds 1998 buiten het vluchtelingenkamp woonde. U woonde in het huis van uw schoonfamilie, een huis waar uw man op het moment van uw vertrek nog steeds woonachtig was (CGVS p.5, p.14). U heeft met andere woorden niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Baalbek, waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een 'Palestijnse identiteitskaart'. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Voorts erkent het CGVS dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig te Libanon in precarie omstandigheden leeft. U dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U heeft nooit problemen ondervonden met de Libanese autoriteiten of niet-overheidsactoren. In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen tot het zesde middelbaar en vervolgens een hogere opleiding tot kapster aanvatte, meer bepaald in een internationale school in Syrië. Hiervoor verhuisde u en heel uw familie gedurende de zomermaanden van 2007 naar een huurhuis in het El Yarmouk kamp in Syrië (Vragenlijst punt 3; CGVS p.8). Uw echtgenoot werkt als leerkracht voor UNRWA en verdient er 1300 dollar per maand (CGVS p.6, p.14). Uw schoonfamilie bezit meerdere eigendommen, één dat ze zelf bewonen en één dat ter beschikking gesteld werd van u, uw echtgenoot en kinderen (CGVS p.5). Drie van uw schoonbroers zijn woonachtig in Denemarken, net zoals uw broer R.(...) die de Deense nationaliteit heeft. Uw broer O.(...) woont in Zweden en heeft de Zweedse nationaliteit. Al deze familieleden steunden de familie in Baalbek financieel. Ook uw ouders verbleven niet in het vluchtelingenkamp, maar huurden een huis in Douris (CGVS p.5, p.6, p.9). Zowel uw broers als uw schoonbroers die nog in Libanon verblijven zijn eveneens werkzaam in of buiten de vluchtelingenkampen (CGVS p.6, p.9). U gevraagd of en welke steun u kreeg van UNRWA, gaf u aan dat u beroep deed op het gratis onderwijs dat er aangeboden werd. Uw kinderen gingen naar dezelfde school waar uw man werkzaam was (CGVS p.4, p.5). Bovendien blijkt dat u en uw familie een som van maar liefst 15000 dollar bij elkaar wist te rijven om uw reis naar België te bekostigen (zie dvz vraag 32).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Baalbek van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de stad waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw

asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden

gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, A (2) en 1D van het Verdrag van Genève, de zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit dat zij voldoet aan de criteria zoals bepaald in de Conventie van Genève om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire erkenningsstatus toegekend te krijgen. Verzoekster is voorts van mening dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag heden niet meer van toepassing is. Zij heeft immers aannemelijk gemaakt dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Verzoekster beoogt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat zij afkomstig is uit een regio die geteisterd wordt door aanvallen, dat haar echtgenoot opgepakt werd door de lokale autoriteiten en dat zij gediscrimineerd werd omwille van haar statuut als soennitische moslim. Verzoekster wijst erop dat het Commissariaat-generaal in haar beslissing erkent dat Baalbek onder vuur ligt en de situatie er levensgevaarlijk is. Het mag dan ook duidelijk zijn dat de erkenning van UNRWA voor haar geen voldoende garanties geeft op een veilig onderkomen, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat het Commissariaat-generaal bovendien geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in haar dossier, wat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt. Verzoekster vervolgt dat het Commissariaat-generaal daarenboven niet ontkent dat zij het slachtoffer is geweest van een verregaande discriminatie, doch weigert dit zorgvuldig te onderzoeken en grondig te motiveren waarom dit niet volstaat om haar het statuut van vluchteling toe te kennen. Verzoekster wijst erop dat de Conventie van Genève uitdrukkelijk bepaalt dat een gegronde vrees voor vervolging omwille van religie een criterium is om erkend te worden als vluchteling. *In casu* twijfelt het Commissariaat-generaal niet aan haar religie, noch wordt er getwijfeld aan het feit dat zij het slachtoffer is van discriminatie. Desondanks weigert men te onderzoeken of zij bescherming kan genieten in Libanon, aldus verzoekster, die er te dezen op wijst dat uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat er geen enkel onderzoek werd verricht naar het statuut van soennitische moslims. Verzoekster betoogt dat uit het voorgaande dient besloten te worden dat zij het mandaatgebied van UNRWA gerechtvaardigd heeft verlaten omwille van redenen die buiten haar invloed zijn en onafhankelijk van haar wil en dat zij bijgevolg erkend dient te worden als vluchteling, minstens dient haar de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Tot slot meent verzoekster dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden doordat haar subsidiaire bescherming wordt geweigerd zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie en zonder haar echte individuele redenen na te gaan. Zij argumenteert dat men bezwaarlijk kan stellen dat wordt gemotiveerd waarom haar eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd. Langs de ene kant erkent men de precaire situatie in Libanon, doch langs de andere kant weigert men dit toe te passen op haar dossier en stelt men zonder meer dat hieruit niet zonder meer kan worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op bedreiging. Verzoekster laat gelden dat, indien men haar dossier grondig onderzoekt, niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig is uit Libanon, problemen kent en haar leven er in gevaar is. Zij is van oordeel dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat artikel 48/4, § 2, a), b) en c) onderzocht werd, terwijl daar wel degelijk voldoende redenen voor zijn en poneert dat het op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, onmogelijk is om terug te keren naar Libanon.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt arrest nr. 133 820 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 25 november 2014 gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt een Rapport van de Danish Immigration Services, getiteld “*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process*” van oktober 2014 (p. 1 t.e.m. 42), gevoegd.

Op 22 mei 2015 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *"Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon"* van 11 mei 2015.

2.3. Blijkens de bestreden wordt verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) het loutere verwijzen naar de algemene situatie in haar wijk te Baalbek niet vermag een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in haar hoofde te staven, (ii) ook uit het incident waarbij haar man zonder aanwijsbare reden door de veiligheidsdiensten zou zijn meegenomen geen persoonsgerichte en gegronde vrees kan worden afgeleid daar uit haar verklaringen blijkt dat hij na interventie van een advocaat van UNRWA na twee dagen weer vrijgekomen is, dat de veiligheidsdiensten het op de buurman van haar ouders gemunt hadden, het een éénmalig incident betrof, dat haar echtgenoot verder geen 'ontmoetingen' meer had met deze diensten, dat hij hierna zijn gewone leven weer heeft opgepakt en nog steeds in hun huis in Baalbek woont en als leerkracht voor UNRWA werkt, (iii) de discriminatie waarvan zij het slachtoffer was niet van die aard is dat deze als vervolging kan bestempeld worden, (iv) de door haar neergelegde vluchtelingenkaarten en UNRWA registratiekaart haar verklaringen ondersteunen dat zij UNRWA geregistreerd is en enkel betrekking hebben op haar identiteit en de medische documenten van haar kinderen niet in staat zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk te maken, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (vii) nergens uit haar verklaringen kan afgeleid worden dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en zij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Baalbek van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien zij zou terugkeren naar de stad waar zij verbleef en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen."

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoekster voor haar vertrek uit haar land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekster van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekster van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekster van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. Gelet op hoger aangehaalde rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, men een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève dient te koesteren. Een asielzoeker die de bijstand van de UNRWA geniet moet immers niet aannemelijk maken dat zijn/haar vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in een

gegronde vrees voor vervolging. Hij/zij dient enkel aan te tonen dat hij/zij om redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil gedwongen werd het gebied waar de UNRWA werkzaam is te verlaten en dat hij/zij op die manier belet wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich, op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § § 58, 61, 65 en 83), zoals ook wordt toegelicht in de eerste twee paragrafen van de bestreden beslissing.

In casu dient na lezing van het administratief dossier evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich op het ogenblik van haar vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor zij omwille van redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die haar ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en zij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

2.11.1. Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoekster, door het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in haar wijk te Baalbek en de bedreigingen van Islamitische Staat om Baalbek binnen te vallen, geen persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aantoonde. Deze situatie van ernstige onveiligheid dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. De Raad verwijst te dezen naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.14.

2.11.2. In zoverre verzoekster opwerpt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat haar echtgenoot werd opgepakt door de lokale autoriteiten, gaat zij over tot een selectieve lezing van de bestreden beslissing. Immers, in de bestreden beslissing wordt vooreerst zeer uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster geen enkel begin van bewijs van dit beweerde incident bijbrengt, terwijl dit nochtans, gelet op de tussenkomst van UNRWA en een advocaat, redelijkerwijs van haar kan verwacht worden. Hoe dan ook, zelfs indien deze arrestatie van haar echtgenoot door de veiligheidsdiensten effectief zou hebben plaatsgevonden, kan ook hieruit allerm minst een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot na interventie van een advocaat van UNRWA na twee dagen weer vrijgekomen is, dat de veiligheidsdiensten het op de buurman van haar ouders gemunt hadden, het een éénmalig incident betrof, dat haar echtgenoot verder geen problemen meer heeft gehad met de veiligheidsdiensten, dat hij hierna zijn gewone leven weer heeft opgepakt en dat hij nog steeds in hun huis in Baalbek woont en als leerkracht voor UNRWA werkt.

2.11.3. Waar verzoekster nog laat gelden dat het Commissariaat-generaal niet ontkent dat zij gediscrimineerd werd omwille van "haar statuut als soennitische moslim", benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten (vrijheid, leven, fysieke integriteit, ...) worden aangetast waardoor het leven in het land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt. Verzoekster maakte doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Zij gaf weliswaar aan dat zij als soennitische moslim ongemakken ondervond die verbonden zijn aan de specifieke gebruiken van sjiieten. Zo kon verzoekster in de periode van 'ashura' haar was niet buiten ophangen of naar de slager gaan. Deze door verzoekster aangebrachte feiten zijn evenwel niet van die aard om gewag te maken van ernstige

discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of de sjiiitische bevolking, noch van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande nog terecht opgemerkt als volgt: “(...) Bovendien lichtte u toe dat deze ongemakken altijd bestaan hebben en dit vanaf het moment dat u in de wijk ging wonen, dit wil zeggen sinds 1998. Moest de discriminatie en het ongemak dermate ernstig geweest zijn, mag er verwacht worden dat u het daar geen twintig jaar had vol gehouden (CGVS p.14). De vestiging van Hezbollah in de straat bracht eveneens de nodige ongemakken met zich mee. Ook in dit geval kan er echter gesteld worden dat u reeds twintig jaar tegenover deze vestiging woonde en in die twintig jaar nooit een persoonlijk probleem gehad heeft met het personeel van de vestiging. Ook uw echtgenoot heeft nooit een ‘echt’ probleem met hen ondervonden. Verder dan conversaties over het verplaatsten van voertuigen ging het contact niet (CGVS p.13, p.14).” Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert om de door haar aangehaalde “discriminatie” waarvan zij het slachtoffer was zorgvuldig te onderzoeken en grondig te motiveren waarom dit niet volstaat om haar als vluchteling te erkennen. De Raad herhaalt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van een voortdurende en systematische schending van haar fundamentele mensenrechten waardoor het leven in haar land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij gelet op het voorgaande in gebreke blijft. Verzoekster heeft bovendien op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat zij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat zij, voor het beweerde incident in hoofde van haar echtgenoot, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Verzoekster brengt aldus geen concrete op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoekster nog laakt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel onderzoek heeft gevoerd naar het statuut van soennitische moslims, dient te worden vastgesteld dat dit verwijt niet dienstig is. Immers, noch het Commissariaat-generaal, noch de Raad betwist op zich dat er spanningen *kunnen* bestaan tussen de sjiieten en de soennieten in Libanon, doch zoals blijkt uit wat voorafgaat zijn de door verzoekster aangehaalde feiten, voor zo ver geloofwaardig, onvoldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was haar in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij de commissaris-generaal verwijt geen onderzoek te hebben verricht naar de situatie van de soennieten in Libanon. Het is immers verzoekster die de door haar aangevoerde persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk dient te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen, alwaar zij in gebreke blijft.

2.11.4. Het is de Raad tot slot niet duidelijk en verzoekster licht evenmin toe met welke feitelijke elementen uit haar dossier het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de

restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift overigens op generlei wijze wordt betwist.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review) dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren, wat door verzoekster evenmin wordt betwist.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, dient te worden benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Libanon in precare omstandigheden leeft, dat verzoekster concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt en dat zij blijkens haar verklaringen reeds sinds 1998 buiten het vluchtelingenkamp woonde, in het huis van haar schoonfamilie, waar haar man op het moment van haar vertrek nog steeds woonachtig was. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Baalbek, waar zij verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Dit klemmt des te meer daar haar individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *“U heeft nooit problemen ondervonden met de Libanese autoriteiten of niet-overheidsactoren. In casu blijkt voorts dat u school heeft gelopen tot het zesde middelbaar en vervolgens een hogere opleiding tot kapster aanvatte, meer bepaald in een internationale school in Syrië. Hiervoor verhuisde u en heel uw familie gedurende de zomermaanden van 2007 naar een huurhuis in het El Yarmouk kamp in Syrië (Vragenlijst punt 3; CGVS p.8). Uw echtgenoot werkt als leerkracht voor UNWRA en verdient er 1300 dollar per maand (CGVS p.6, p.14). Uw schoonfamilie bezit meerdere eigendommen, één dat ze zelf bewonen en één dat ter beschikking gesteld werd van u, uw echtgenoot en kinderen (CGVS p.5). Drie van uw schoonbroers zijn woonachtig in Denemarken, net zoals uw broer R.(...) die de Deense nationaliteit heeft. Uw broer O.(...) woont in Zweden en heeft de Zweedse nationaliteit. Al deze familieleden steunden de familie in Baalbek financieel. Ook uw ouders verbleven niet in het vluchtelingenkamp, maar huurden een huis in Douris (CGVS p.5, p.6, p.9). Zowel uw broers als uw schoonbroers die nog in Libanon verblijven zijn eveneens werkzaam in of buiten de vluchtelingenkampen (CGVS p.6, p.9). U gevraagd of en welke steun u kreeg van UNWRA, gaf u aan dat u beroep deed op het gratis onderwijs dat er aangeboden werd. Uw kinderen gingen naar dezelfde school waar uw man werkzaam was (CGVS p.4, p.5). Bovendien blijkt dat u en uw familie een som van maar liefst 15000 dollar bij elkaar wist te rijven om uw reis naar België te bekostigen (zie dvz vraag 32).”* Verzoekster betwist deze overwegingen niet, noch brengt zij concrete op haar persoon betrokken feiten aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van haar levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij haar land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoekster voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat

de algemene situatie in Baalbek van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar de stad waar zij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Het komt aldus aan verzoekster toe om *in concreto*, aan de hand van op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te tonen op welke manier zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar Libanon, alwaar zij in gebreke blijft. De Raad wijst erin dit verband nog op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Gelet op ongegrond karakter van haar asielaanvraag en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.14. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en de update van deze informatie, zijnde de COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra,

en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de situatie in Libanon precair en levensgevaarlijk is, slaagt verzoekster er niet in deze appreciatie om te buigen.

2.15. De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De vluchtelingenkaarten en UNRWA registratiekaart ondersteunen haar verklaringen dat zij UNRWA geregistreerd is en hebben enkel betrekking op haar identiteit. Ook de medische documenten van haar kinderen en de foto's om de algemene situatie in Baalbek te illustreren kunnen niet volstaan om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde aannemelijk te maken.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoekster conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoekster *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS